

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

3442 *Llei Orgànica 4/2015, de 30 de març, de protecció de la seguretat ciutadana.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione:

PREÀMBUL

I

La seguretat ciutadana és la garantia que els drets i llibertats reconeguts i emparats per les constitucions democràtiques puguen ser exercits lliurement per la ciutadania i no siguen meres declaracions formals mancades d'eficàcia jurídica. En este sentit, la seguretat ciutadana es configura com un dels elements essencials de l'estat de dret.

Les demandes socials de seguretat ciutadana van dirigides essencialment a l'estat, perquè hi ha una apreciable consciència social que només este pot assegurar un àmbit de convivència en què siga possible l'exercici dels drets i llibertats, per mitjà de l'eliminació de la violència i la remoció dels obstacles que s'oposen a la plenitud d'aquells.

La Constitució Espanyola de 1978 va assumir el concepte de seguretat ciutadana (article 104.1), així com el de seguretat pública (article 149.1.29a). Posteriorment, la doctrina i la jurisprudència han interpretat, amb matisos, estos dos conceptes com a sinònims, entenent per tals l'activitat dirigida a la protecció de persones i béns i al manteniment de la tranquil·litat ciutadana.

És a la llum d'estes consideracions com s'han d'interpretar la idea de seguretat ciutadana i els conceptes afins a esta, defugint definicions genèriques que justifiquen una intervenció expansiva sobre els ciutadans en virtut de perills indefinits, i evitant una discrecionalitat administrativa i una potestat sancionadora genèriques.

Per a garantir la seguretat ciutadana, que és una de les prioritats de l'acció dels poders públics, el model d'estat de dret instaurat per la Constitució disposa de tres mecanismes: un ordenament jurídic adequat per a donar resposta als diversos fenòmens il·lícits, un poder judicial que assegure la seua aplicació, i unes forces i cossos de seguretat eficaces en la prevenció i la persecució de les infraccions.

En el marc de l'article 149.1.29a de la Constitució i seguint les orientacions de la doctrina constitucional, esta llei té per objecte la protecció de persones i béns i el manteniment de la tranquil·litat ciutadana, i inclou un conjunt plural i diversificat d'actuacions, de diferent naturalesa i contingut, orientades a una mateixa finalitat tuitiva del bé jurídic protegit. Una part significativa del seu contingut es referix a la regulació de les intervencions de la policia de seguretat, funcions pròpies de les forces i cossos de seguretat, encara que amb això no s'escapa l'àmbit material del que cal entendre per seguretat pública, en què s'inclouen altres matèries, entre les quals la llei aborda les obligacions de registre documental o d'adopció de mesures de seguretat per les persones físiques o jurídiques que duguen a terme activitats rellevants per a la seguretat ciutadana, o el control administratiu sobre armes i explosius, entre altres.

II

La Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana, va constituir el primer esforç per a abordar, des de l'òptica dels drets i valors constitucionals, un codi que recollira les principals actuacions i potestats dels poders públics, especialment de les forces i cossos de seguretat, a fi de garantir la seguretat dels ciutadans.

No obstant això, diversos factors aconsellen que se substituïska per un nou text. La perspectiva que el transcurs del temps oferix de les virtuts i carències de les normes jurídiques, els canvis socials operats al nostre país, les noves formes de posar en risc la seguretat i la tranquil·litat ciutadanes, els nous continguts que les demandes socials inclouen en este concepte, la imperiosa necessitat d'actualitzar el règim sancionador o la conveniència d'incorporar la jurisprudència constitucional en esta matèria justifiquen àmpliament un canvi legislatiu.

Llibertat i seguretat constituïxen un binomi clau per al bon funcionament d'una societat democràtica avançada, en què la seguretat és un instrument al servici de la garantia de drets i llibertats i no un fi en ella mateixa.

Per tant, qualsevol incidència o limitació en l'exercici de les llibertats ciutadanes per raons de seguretat s'ha d'emparar en el principi de legalitat i en el de proporcionalitat en una triple dimensió: un juí d'idoneïtat de la limitació (per a la consecució de l'objectiu proposat), un juí de la seua necessitat (entés com a inexistència d'una altra mesura menys intensa per a la consecució del mateix fi) i un juí de proporcionalitat en sentit estricte de l'esmentada limitació (per derivar-se'n un benefici per a l'interés públic que justifica un cert sacrifici de l'exercici del dret).

Són estes consideracions les que han inspirat la redacció d'esta llei, en un intent de fer compatibles els drets i llibertats dels ciutadans amb la ingerència estrictament indispensable en estos per a garantir la seua seguretat, sense la qual el seu gaudi no seria ni real ni efectiu.

III

La llei, d'acord amb la jurisprudència constitucional, partix d'un concepte material de seguretat ciutadana entesa com a activitat dirigida a la protecció de persones i béns i al manteniment de la tranquil·litat dels ciutadans, que engloba un conjunt plural i diversificat d'actuacions, diferents per la seua naturalesa i contingut, orientades a una mateixa finalitat tuitiva del bé jurídic definit així. Dins d'este conjunt d'actuacions se situen les específiques de les organitzacions instrumentals destinades a este fi, en especial les que corresponen a les forces i cossos de seguretat, a les quals l'article 104 de la Constitució encomana protegir el lliure exercici dels drets i llibertats i garantir la seguretat ciutadana. Junt amb eixes activitats policials en sentit estricte, la llei regula aspectes i funcions atribuïts a altres òrgans i autoritats administratives, com la documentació i identificació de les persones, el control administratiu d'armes, explosius, cartutxeria i articles pirotècnics o la previsió de la necessitat d'adoptar mesures de seguretat en determinats establiments, amb el correlat d'un règim sancionador actualitzat imprescindible per a garantir el compliment dels fins de la llei.

La llei s'estructura en cinc capítols dividits en cinquanta-quatre articles, set disposicions addicionals, una transitòria, una derogatòria i cinc finals.

El capítol I, després de definir l'objecte de la llei, recull com a novetats més rellevants els seus fins i els principis rectors de l'actuació dels poders públics en l'àmbit de la seguretat ciutadana, la cooperació interadministrativa i el deure de col·laboració de les autoritats i els empleats públics, els diferents cossos policials, els ciutadans i les empreses i el personal de seguretat privada, d'acord amb una perspectiva integral de la seguretat pública. Entre els fins de la llei destaquen la protecció del lliure exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques i els altres drets reconeguts i emparats per l'ordenament jurídic; la garantia del funcionament normal de les institucions; la preservació no només de la seguretat, sinó també de la tranquil·litat i la pacífica convivència ciutadanes; el respecte a les lleis en l'exercici dels drets i llibertats; la protecció de les

persones i béns, amb especial atenció als menors i a les persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció; la pacífica utilització de vies i la resta de béns demaniais destinats a l'ús i gaudi públic; la garantia de la normal prestació dels servicis bàsics per a la comunitat; i la transparència en l'actuació dels poders públics en matèria de seguretat ciutadana.

El capítol II regula la documentació i identificació dels ciutadans espanyols, el valor probatori del document nacional d'identitat i del passaport i els deures dels titulars d'estos documents, incorpora les possibilitats d'identificació i de firma electrònica, i manté l'exigència d'exhibir-los a requeriment dels agents de l'autoritat de conformitat amb el que disposa la llei.

El capítol III habilita les autoritats competents per a acordar diferents actuacions dirigides al manteniment i, si és el cas, al restabliment de la tranquil·litat ciutadana en supòsits d'inseguretat pública, regulant amb precisió els pressupòsits, els fins i els requisits per a fer estes diligències, d'acord amb els principis, entre altres, de proporcionalitat, ingerència mínima i no-discriminació.

En este sentit, es regulen amb detall les facultats de les autoritats i dels agents de les forces i cossos de seguretat per a dictar ordres i instruccions, per a l'entrada i registre en domicilis, requerir la identificació de persones, efectuar comprovacions i registres en llocs públics, establir restriccions del trànsit i controls en la via pública, així com altres mesures extraordinàries en situacions d'emergència imprescindibles per a garantir la seguretat ciutadana (desallotjament de locals o establiments, prohibició de pas, evacuació d'immobles, etc.). Igualment es regulen les mesures que hauran d'adoptar les autoritats per a protegir la celebració de reunions i manifestacions, així com per a restablir la normalitat del seu desenrotllament en casos d'alteració de la seguretat ciutadana.

La relació d'estes potestats de policia de seguretat és anàloga a la continguda en la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer, si bé, en garantia dels drets dels ciutadans que es puguen veure afectats pel legítim exercici d'estes potestats per part dels membres de les forces i cossos de seguretat, es perfilen amb més precisió els pressupòsits habilitants i les condicions i requisits per a exercir-les, d'acord amb la jurisprudència constitucional. Així, l'habilitació als agents de les forces i cossos de seguretat per a la pràctica d'identificacions en la via pública no es justifica genèricament –com succeïx en la llei de 1992– en l'exercici de les funcions de protecció de la seguretat ciutadana, sinó que és necessària l'existència d'indis de participació en la comissió d'una infracció, o que raonablement es considere necessari realitzar la identificació per a previndre la comissió d'un delict; d'altra banda, en la pràctica d'esta diligència, els agents hauran de respectar escrupolosament els principis de proporcionalitat, igualtat de tracte i no-discriminació, i només en cas de negativa a la identificació, o si esta no es pot fer in situ, es podrà requerir la persona perquè acompanye els agents a les dependències policials més pròximes on es puga efectuar la identificació, informant-la de manera immediata i comprensible dels fins de la sol·licitud d'identificació i, si és el cas, de les raons del requeriment.

Per primera vegada es regulen els registres corporals externs, que només es podran dur a terme quan hi haja motius per a suposar que poden conduir a trobar instruments, efectes o altres objectes rellevants per a l'exercici de les funcions d'indagació i prevenció que encomanen les lleis a les forces i cossos de seguretat. Estos registres, de caràcter superficial, hauran d'ocasionar el menor perjudici a la dignitat de la persona i ser fets per un agent del mateix sexe que la persona sobre la qual es practique i, quan ho exigisca el respecte a la intimitat, en un lloc reservat i fora de la vista de tercers.

El capítol IV, referent a les potestats especials de la policia administrativa de seguretat, regula les mesures de control administratiu que l'Estat pot exercir sobre les activitats relacionades amb armes, explosius, cartutxeria i articles pirotècnics.

Així mateix, s'establixen obligacions de registre documental per a activitats rellevants per a la seguretat ciutadana, com l'allotjament, l'accés comercial a servicis telefònics o telemàtics d'ús públic per mitjà d'establiments oberts al públic, la compravenda de joies i metalls, objectes o obres d'art, la manyeria de seguretat o el comerç a l'engròs de ferralla o productes de rebuig.

D'altra banda, des de l'estricta perspectiva de la seguretat ciutadana, es contempla el règim d'intervenció de les autoritats competents en matèria d'espectacles públics i activitats recreatives, sense perjudi de les competències de les comunitats autònomes i de les entitats locals pel que fa al seu normal desenrotllament.

El capítol V, que regula el règim sancionador, introdueix novetats rellevants respecte a la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer. La redacció del capítol en el seu conjunt té en compte, com ha declarat reiteradament el Tribunal Constitucional, que el dret administratiu sancionador i el dret penal són, amb matisos, manifestacions d'un únic *ius puniendi* de l'Estat. Per tant, la llei està orientada a complir els principis que regixen la potestat sancionadora administrativa, singularment els de responsabilitat, proporcionalitat i legalitat, en els seus dos vessants, de legalitat formal o reserva de llei i legalitat material o tipicitat, sense perjudi de l'admissió de la col·laboració reglamentària per a l'especificació de conductes i sancions en relació amb les infraccions tipificades per la llei.

Quant als autors de les conductes tipificades com a infraccions, s'eximixen de responsabilitat els menors de catorze anys, en consonància amb la legislació sobre responsabilitat penal del menor. Així mateix es preveu que quan siga declarat autor dels actes comesos un menor de díhuit anys no emancipat o una persona amb la capacitat modificada judicialment respondran solidàriament amb ell dels danys i perjudis ocasionats els pares, tutors, curadors, acollidors o guardadors legals o de fet.

A fi de garantir la proporcionalitat en la imposició de les sancions greus i molt greus previstes en la llei, es dividixen les sancions pecuniàries en tres trams de la mateixa extensió, que donen lloc als graus mínim, mitjà i màxim de les sancions i s'indiquen les circumstàncies agreujants i els criteris de graduació que s'hauran de tindre en compte per a la individualització de les sancions pecuniàries, acollint així una exigència del principi de proporcionalitat present en la jurisprudència contenciosa administrativa, però que té escàs reflex en els règims sancionadors que incorporen nombroses normes del nostre ordenament jurídic administratiu.

Respecte al quadro d'infraccions, per a aconseguir un millor ajust al principi de tipicitat, s'introdueix un elenc de conductes que es qualifiquen com a lleus, greus i molt greus, estes últimes absents de la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer, que simplement permetia la qualificació de determinades infraccions greus com a molt greus en funció de les circumstàncies concurrents.

Junt amb les infraccions tipificades pel legislador de 1992, la llei sanciona conductes que, sense ser constitutives de delictes, atempten greument contra la seguretat ciutadana, com són les reunions o manifestacions prohibides en llocs que tinguen la condició d'infraestructures i instal·lacions en què es presten servicis bàsics per a la comunitat i els actes d'intrusió en estes, quan s'ocasionen un risc per a les persones; la projecció de feixos de llum sobre els conductors o pilots de mitjans de transport amb risc de provocar un accident, o la celebració d'espectacles públics o activitats recreatives a pesar de la prohibició o suspensió acordada per l'autoritat per raons de seguretat, entre altres. Se sancionen igualment conductes que representen un exercici extralimitat del dret de reunió i manifestació, així com la pertorbació de l'exercici d'este dret fonamental, quan no constituïsquen delictes. Altres infraccions tenen per objecte preservar el legítim exercici de les seues funcions per les autoritats i els seus agents, així com pels servicis d'emergència.

D'altra banda, la reforma en tramitació del Codi Penal exigix una revisió de les infraccions penals d'esta naturalesa que contenia el llibre III del codi punitiu per a incorporar a l'àmbit administratiu algunes conductes que, en cas contrari, quedarien impunes, com són certes alteracions de l'orde públic, les faltes de respecte a l'autoritat, el deslluïment de determinats béns en la via pública o deixar solts animals perillosos. També es recullen les infraccions previstes en la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer, relacionades amb el consum de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, a les quals se n'agreguen d'altres dirigides a afavorir-ho. S'ha considerat oportú sancionar comportaments que atempten contra la llibertat sexual de les persones, especialment dels menors, o que pertorben la convivència ciutadana o el pacífic gaudi de

les vies i espais públics, tots ells béns jurídics la protecció dels quals forma part dels fins d'esta llei per la seua relació amb la seguretat ciutadana.

Respecte de les sancions, es reordenen les pecuniàries i s'establixen tres trams de la mateixa extensió, que donen lloc als graus mínim, mitjà i màxim de les sancions, si bé no s'eleva l'import de les que es poden imposar per la comissió d'infraccions molt greus, a pesar del temps transcorregut des de l'aprovació de la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer. Així mateix, s'ha previst que serà procedent exigir a l'infractor, si és el cas, la reposició dels béns danyats a la seua situació originària o, quan això no siga possible, la indemnització pels danys i perjudicats causats, igual que també succeïx en altres àmbits en què s'exigix una reparació *in natura* de la situació alterada amb el comportament infractor i, a falta d'això, la satisfacció d'un equivalent econòmic. I a fi de donar el tractament adequat a les infraccions dels menors de díhuit anys en matèria de consum o tinença il·lícits de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, es preveu la suspensió de la sanció si aquells accedixen a sotmetre's a tractament o rehabilitació, si ho requerixen, o a activitats reeducatives.

A fi de contribuir a evitar la proliferació de procediments administratius especials, s'establix que l'exercici de la potestat sancionadora en matèria de protecció de la seguretat ciutadana es regirà per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, i la normativa que la desplega, sense renunciar a la incorporació de determinades especialitats, com la regulació d'un procediment abreujat, que permet satisfer el pagament voluntari de les sancions pecuniàries per la comissió d'infraccions greus o lleus en un breu termini des de la notificació, amb l'efecte de la reducció del 50 per 100 del seu import, en termes anàlegs als ja previstos en altres normes. Es crea, en fi, un Registre Central d'Infraccions contra la Seguretat Ciutadana, indispensable per a poder apreciar la reincidència dels infractors i permetre, d'esta manera, sancionar adequadament els que de manera voluntària i reiterada incorren en conductes mereixedores de reprotxe jurídic.

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

1. La seguretat ciutadana és un requisit indispensable per al ple exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques, i la seua salvaguarda, com a bé jurídic de caràcter col·lectiu, és funció de l'Estat, amb subjecció a la Constitució i a les lleis.

2. Esta llei té per objecte la regulació d'un conjunt plural i diversificat d'actuacions de diferent naturalesa orientades a la tutela de la seguretat ciutadana, per mitjà de la protecció de persones i béns i el manteniment de la tranquil·litat dels ciutadans.

Article 2. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les disposicions d'esta llei són aplicables en tot el territori nacional, sense perjudic de les competències que, si és el cas, hagen assumit les comunitats autònomes en el marc de la Constitució, dels estatuts d'autonomia i de la legislació de l'Estat en matèria de seguretat pública.

2. En particular, queden fora de l'àmbit d'aplicació d'esta llei les prescripcions que tenen per objecte vetllar pel bon orde dels espectacles i la protecció de les persones i béns a través d'una acció administrativa ordinària, encara que pugua comportar la intervenció de les forces i cossos de seguretat, sempre que esta es conceba com a element integrant del sistema preventiu habitual del control de l'espectacle.

3. Així mateix, esta llei s'aplicarà sense detriment dels règims legals que regulen àmbits concrets de la seguretat pública, com la seguretat aèria, marítima, ferroviària, viària o els transports, i quedaran, en tot cas, salvaguardades les disposicions referents a la defensa nacional i la regulació dels estats d'alarma, excepció i setge.

Article 3. *Fins.*

Constituïxen els fins d'esta llei i de l'acció dels poders públics en el seu àmbit d'aplicació:

- a) La protecció del lliure exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques i els altres drets reconeguts i emparats per l'ordenament jurídic.
- b) La garantia del funcionament normal de les institucions.
- c) La preservació de la seguretat i la convivència ciutadanes.
- d) El respecte a les lleis, a la pau i a la seguretat ciutadana en l'exercici dels drets i llibertats.
- e) La protecció de les persones i béns, amb especial atenció als menors i a les persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció.
- f) La pacífica utilització de vies i la resta de béns demaniaus i, en general, espais destinats a l'ús i gaudi públic.
- g) La garantia de les condicions de normalitat en la prestació dels servicis bàsics per a la comunitat.
- h) La prevenció de la comissió de delictes i infraccions administratives directament relacionades amb els fins indicats en els paràgrafs anteriors i la sanció de les d'esta naturalesa tipificades en esta llei.
- i) La transparència en l'actuació dels poders públics en matèria de seguretat ciutadana.

Article 4. *Principis rectors de l'acció dels poders públics en relació amb la seguretat ciutadana.*

1. L'exercici de les potestats i facultats reconegudes per esta llei a les administracions públiques i, específicament, a les autoritats i la resta d'òrgans competents en matèria de seguretat ciutadana i als membres de les forces i cossos de seguretat es regirà pels principis de legalitat, igualtat de tracte i no-discriminació, oportunitat, proporcionalitat, eficàcia, eficiència i responsabilitat, i se sotmetrà al control administratiu i jurisdiccional.

En particular, les disposicions dels capítols III i V s'hauran d'interpretar i aplicar de la manera més favorable a la plena efectivitat dels drets fonamentals i llibertats públiques, singularment dels drets de reunió i manifestació, les llibertats d'expressió i informació, la llibertat sindical i el dret de vaga.

2. En particular, l'actuació dels membres de les forces i cossos de seguretat està subjecta als principis bàsics d'actuació regulats en l'article 5 de la Llei Orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat.

3. L'activitat d'intervenció es justifica per l'existència d'una amenaça concreta o d'un comportament objectivament perillós que, raonablement, siga susceptible de provocar un perjudici real per a la seguretat ciutadana i, en concret, atemptar contra els drets i llibertats individuals i col·lectius o alterar el funcionament normal de les institucions públiques. Les concretes intervencions per al manteniment i restabliment de la seguretat ciutadana es faran d'acord amb el que disposa el capítol III d'esta llei.

Article 5. *Autoritats i òrgans competents.*

1. Correspon al Govern, a través del Ministeri de l'Interior i dels altres òrgans i autoritats competents i de les forces i cossos de seguretat a les seues ordes, la preparació, direcció i execució de la política en relació amb l'administració general de la seguretat ciutadana, sense perjudici de les competències atribuïdes a altres administracions públiques en esta matèria.

2. Són autoritats i òrgans competents en matèria de seguretat ciutadana, en l'àmbit de l'Administració General de l'Estat:

- a) El ministre de l'Interior.
- b) El secretari d'estat de Seguretat.

c) Els titulars dels òrgans directius del Ministeri de l'Interior que tinguen atribuïda tal condició, en virtut de disposicions legals o reglamentàries.

d) Els delegats del Govern en les comunitats autònomes i en les ciutats de Ceuta i Melilla.

e) Els subdelegats del Govern en les províncies i els directors insulars.

3. Seran autoritats i òrgans competents, als efectes d'esta llei, els corresponents de les comunitats autònomes que hagen assumit competències per a la protecció de persones i béns i per al manteniment de la seguretat ciutadana i compten amb un cos de policia propi.

4. Les autoritats de les ciutats de Ceuta i Melilla i les autoritats locals exerciran les facultats que els corresponen, d'acord amb la Llei Orgànica 2/1986, de 13 de març, i la legislació de règim local, espectacles públics, activitats recreatives i activitats classificades.

Article 6. *Cooperació interadministrativa.*

L'Administració General de l'Estat i les altres administracions públiques amb competències en matèria de seguretat ciutadana es regiran, en les seues relacions, pels principis de cooperació i lleialtat institucional, facilitant-se la informació d'acord amb la legislació vigent i l'assistència tècnica necessàries en l'exercici de les seues respectives atribucions, i, quan siga necessari, coordinant les accions destinades a garantir el compliment d'esta llei, de conformitat amb el que disposen la Llei Orgànica 2/1986, de 13 de març, i la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.

Article 7. *Deure de col·laboració.*

1. Totes les autoritats i funcionaris públics, en l'àmbit de les seues competències respectives i d'acord amb la seua normativa específica, hauran de col·laborar amb les autoritats i òrgans a què es referix l'article 5, i prestar-los l'auxili que siga possible i adequat per a la consecució dels fins indicats en l'article 3. Quan, per raó del seu càrrec, tinguen coneixement de fets que pertorben greument la seguretat ciutadana o dels quals racionalment es puga inferir que poden produir una pertorbació greu, estaran obligats a comunicar-ho immediatament a l'autoritat competent.

2. Les autoritats i òrgans competents i els membres de les forces i cossos de seguretat podran demanar dels particulars la seua ajuda i col·laboració en la mesura necessària per al compliment dels fins que preveu esta llei, especialment en els casos de greu calamitat pública o catàstrofe extraordinària, sempre que això no implique risc personal per a estos. Els que patisquen danys i perjuís per estes causes seran indemnitzats d'acord amb les lleis.

3. Les empreses de seguretat privada, els despatxos de detectius privats i el personal de seguretat privada tenen un especial deure d'auxiliar les forces i cossos de seguretat en l'exercici de les seues funcions, prestar-los la col·laboració que necessiten i seguir les seues instruccions, en els termes que preveu la normativa de seguretat privada.

4. El personal que realitze funcions de policia administrativa tindrà l'especial deure de col·laborar en la consecució dels fins previstos en l'article 3 d'esta llei.

CAPÍTOL II

Documentació i identificació personal

Article 8. *Acreditació de la identitat dels ciutadans espanyols.*

1. Els espanyols tenen dret que els siga expedit el document nacional d'identitat.

El document nacional d'identitat és un document públic i oficial i tindrà la protecció que les lleis atorguen a estos documents, així com suficient valor per si sol per a l'acreditació de la identitat i les dades personals del titular.

2. En el document nacional d'identitat figuraran la fotografia i la firma del titular, així com les dades personals que es determinen reglamentàriament, que respectaran el dret a la intimitat de la persona, sense que en cap cas puguen ser relatius a la raça, ètnia, religió, creences, opinió, ideologia, discapacitat, orientació o identitat sexual, o afiliació política o sindical. La targeta suport del document nacional d'identitat incorporarà les mesures de seguretat necessàries per a la consecució de condicions de qualitat i inalterabilitat i màximes garanties per a impedir que es falsifique.

3. El document nacional d'identitat permet als espanyols majors d'edat que gaudisquen de plena capacitat d'obrar i als menors emancipats la identificació electrònica del titular, així com la firma electrònica de documents, en els termes que preveu la legislació específica. Les persones amb capacitat modificada judicialment podran exercir eixes facultats quan expressament ho sol·licite l'interessat i no necessite, atenent la resolució judicial que complemente la seua capacitat, la representació o l'assistència d'una institució de protecció i suport per a obligar-se o contractar.

El prestador de servicis de certificació revocarà el certificat de firma electrònica a instància del Ministeri de l'Interior, després que este reba la comunicació de l'encarregat del Registre Civil de la inscripció de la resolució judicial que determine la necessitat del complement de la capacitat per a obligar-se o contractar, de la defunció o de la declaració d'absència o defunció d'una persona.

Article 9. *Obligacions i drets del titular del document nacional d'identitat.*

1. El document nacional d'identitat és obligatori a partir dels catorze anys. Este document és personal i intransferible, i el titular l'ha de mantindre en vigor i ha de conservar-lo i custodiar-lo amb la deguda diligència. No podrà ser-ne privat, ni tan sols temporalment, sinó en els supòsits en què, d'acord amb el que preveu la llei, haja de ser substituït per un altre document.

2. Totes les persones obligades a obtindre el document nacional d'identitat ho estan també a exhibir-lo i permetre la comprovació de les mesures de seguretat a les quals es referix l'apartat 2 de l'article 8 quan siguen requerides per a això per l'autoritat o els seus agents, per al compliment dels fins previstos en l'apartat 1 de l'article 16. De la seua sostracció o pèrdua se n'haurà de donar compte tan prompte com com siga possible a la comissaria de policia o lloc de comandament de les forces i cossos de seguretat més pròxim.

Article 10. *Competències sobre el document nacional d'identitat.*

1. Correspon al Ministeri de l'Interior la competència exclusiva per a la direcció, organització i gestió de tots els aspectes referents a la confecció i expedició del document nacional d'identitat, d'acord amb el que disposen esta llei i la legislació sobre firma electrònica.

2. La competència a què es referix l'apartat anterior serà exercida per la Direcció General de la Policia, a qui correspondrà també la custòdia i responsabilitat dels arxius i fitxers relacionats amb el document nacional d'identitat.

3. La seua expedició està subjecta al pagament d'una taxa.

Article 11. *Passaport de ciutadans espanyols.*

1. El passaport espanyol és un document públic, personal, individual i intransferible que, excepte prova en contra, acredita la identitat i nacionalitat dels ciutadans espanyols fora d'Espanya, i dins del territori nacional, les mateixes circumstàncies dels espanyols no residents.

2. Els ciutadans espanyols tenen dret que els siga expedit el passaport, que només podrà ser exceptuat en les circumstàncies següents:

a) Haver sigut condemnat a penes o mesures de seguretat privatives de llibertat, mentres no s'hagen extingit, llevat que obtinga autorització de l'òrgan judicial competent.

b) Haver sigut acordada per l'òrgan judicial competent la retirada del passaport d'acord amb el que preveu la llei.

c) Haver-li sigut imposada una mesura de llibertat vigilada amb prohibició d'abandonar el territori nacional, llevat que obtinga autorització de l'òrgan judicial competent.

d) Quan l'òrgan judicial competent haja prohibit l'eixida d'Espanya o l'expedició de passaport al menor d'edat o a la persona amb la capacitat modificada judicialment, d'acord amb el que dispose la llei.

3. L'obtenció del passaport pels ciutadans subjectes a pàtria potestat o a tutela estarà condicionada al consentiment exprés de les persones o de l'òrgan que les exercisquen o, a falta d'estes, de l'òrgan judicial competent.

4. Els titulars del passaport tenen l'obligació d'exhibir-lo i facilitar-lo quan siguen requerits per a això per l'autoritat o els seus agents. També estaran obligats a custodiar-lo i conservar-lo amb la deguda diligència. De la sostracció o pèrdua se n'haurà de donar compte de manera immediata a les forces i cossos de seguretat o, si és el cas, a la representació diplomàtica o consular d'Espanya en l'estranger.

Article 12. *Competències sobre el passaport.*

1. La competència per a la seua expedició correspon:

- a) En el territori nacional, a la Direcció General de la Policia.
- b) En l'estranger, a les representacions diplomàtiques i consulars d'Espanya.

2. La seua expedició està subjecta al pagament d'una taxa.

3. Correspon al Govern, a proposta dels ministres de l'Interior i d'Assumptes Exteriors i de Cooperació, desplegar esta llei pel que fa al règim jurídic del passaport.

Article 13. *Acreditació de la identitat de ciutadans estrangers.*

1. Els estrangers que es troben en territori espanyol tenen el dret i l'obligació de conservar i portar damunt la documentació que acredite la seua identitat expedida per les autoritats competents del país d'origen o de procedència, així com la que acredite la seua situació regular a Espanya.

2. Els estrangers no podran ser privats de la seua documentació d'origen, excepte en el curs d'investigacions judicials de caràcter penal.

3. Els estrangers estaran obligats a exhibir la documentació mencionada en l'apartat 1 d'este article i permetre la comprovació de les mesures de seguretat quan siguen requerits per les autoritats o els seus agents de conformitat amb el que disposa la llei, i pel temps imprescindible per a la comprovació, sense perjudi de poder demostrar la seua identitat per qualsevol altre mitjà si no la porten damunt.

CAPÍTOL III

Actuacions per al manteniment i restabliment de la seguretat ciutadana

Secció 1a. Potestats generals de policia de seguretat

Article 14. *Ordes i prohibicions.*

Les autoritats competents, de conformitat amb les lleis i reglaments, podran dictar les ordes i prohibicions i disposar les actuacions policials estrictament necessàries per a assegurar la consecució dels fins que preveu esta llei, mitjançant una resolució degudament motivada.

Article 15. *Entrada i registre en domicili i edificis d'organismes oficials.*

1. Els agents de les forces i cossos de seguretat només podran procedir a l'entrada i registre en domicili en els casos permesos per la Constitució i en els termes que fixen les lleis.
2. Serà causa legítima suficient per a l'entrada en domicili la necessitat d'evitar danys imminents i greus a les persones i a les coses, en supòsits de catàstrofe, calamitat, ruïna imminent o altres semblants d'extrema i urgent necessitat.
3. Per a l'entrada en edificis ocupats per organismes oficials o entitats públiques, no caldrà el consentiment de l'autoritat o funcionari que els tinga a càrrec seu.
4. Quan per les causes previstes en este article les forces i cossos de seguretat entren en un domicili particular, remetran sense dilació l'acta o atestat que instruïsquen a l'autoritat judicial competent.

Article 16. *Identificació de persones.*

1. En el compliment de les seues funcions d'indagació i prevenció delictiva, així com per a la sanció d'infraccions penals i administratives, els agents de les forces i cossos de seguretat podran requerir la identificació de les persones en els supòsits següents:
 - a) Quan hi haja indicis que han pogut participar en la comissió d'una infracció.
 - b) Quan, en atenció a les circumstàncies concurrents, es considere raonablement necessari que acrediten la seua identitat per a previndre la comissió d'un delictes.

En estos supòsits, els agents podran fer les comprovacions necessàries en la via pública o en el lloc on s'haja fet el requeriment, inclús la identificació de les persones el rostre de les quals no siga visible totalment o parcialment per utilitzar qualsevol tipus de peça o objecte que el cobrisca, impedit o dificultant-ne la identificació, quan siga necessari als efectes indicats.

En la pràctica de la identificació es respectaran estrictament els principis de proporcionalitat, igualtat de tracte i no-discriminació per raó de naixement, nacionalitat, origen racial o ètnic, sexe, religió o creences, edat, discapacitat, orientació o identitat sexual, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.

2. Quan no siga possible la identificació per qualsevol mitjà, incloent-hi la via telemàtica o telefònica, o si la persona es nega a identificar-se, els agents, per a impedir la comissió d'un delictes o a fi de sancionar una infracció, podran requerir als que no puguen ser identificats que els acompanyen a les dependències policials més pròximes en què es dispose dels mitjans adequats per a la pràctica d'esta diligència, només a l'efecte de la identificació i pel temps estrictament necessari, que en cap cas podrà superar les sis hores.

La persona a qui se sol·licite que s'identifique serà informada de manera immediata i comprensible de les raons de l'esmentada sol·licitud, així com, si és el cas, del requeriment perquè acompanye els agents a les dependències policials.

3. En les dependències a què fa referència l'apartat 2 es portarà un llibre-registre en què només es practicaran assentaments relacionats amb la seguretat ciutadana. Hi constaran les diligències d'identificació practicades, així com els motius, circumstàncies i duració, i només podran ser comunicades les dades a l'autoritat judicial competent i al Ministeri Fiscal. L'òrgan competent de l'Administració remetrà mensualment al Ministeri Fiscal un extracte de les diligències d'identificació amb expressió del temps utilitzat en cada una. Els assentaments d'este llibre-registre es cancel·laran d'ofici als tres anys.

4. A les persones desplaçades a dependències policials a l'efecte d'identificació, els serà expedit quan isquen un volant acreditatiu del temps de permanència en estes, la causa i la identitat dels agents actuants.

5. En els casos de resistència o negativa a identificar-se o a col·laborar en les comprovacions o pràctiques d'identificació, caldrà ajustar-se al que disposen el Codi Penal, la Llei d'Enjudiciament Criminal i, si és el cas, esta llei.

Article 17. Restricció del trànsit i controls en les vies públiques.

1. Els agents de les forces i cossos de seguretat podran limitar o restringir la circulació o permanència en vies o llocs públics i establir zones de seguretat en supòsits d'alteració de la seguretat ciutadana o de la pacífica convivència, o quan hi haja indicis racionals que es pot produir l'esmentada alteració, pel temps imprescindible per a mantindre-les o restablir-les. Així mateix podran ocupar preventivament els efectes o instruments susceptibles de ser utilitzats per a accions il·legals, i els donaran la destinació que legalment siga procedent.

2. Per a la prevenció de delictes d'especial gravetat o generadors d'alarma social, així com per al descobriment i detenció dels que hagen participat en la seua comissió i procedir a l'arreplega dels instruments, efectes o proves, es podran establir controls en les vies, llocs o establiments públics, sempre que siga indispensable identificar les persones que s'hi troben, al registre de vehicles o al control superficial d'efectes personals.

Article 18. Comprovacions i registres en llocs públics.

1. Els agents de l'autoritat podran practicar les comprovacions en les persones, béns i vehicles que siguen necessàries per a impedir que en les vies, llocs i establiments públics es porten o utilitzen il·legalment armes, explosius, substàncies perilloses o altres objectes, instruments o mitjans que generen un risc potencialment greu per a les persones, susceptibles de ser utilitzats per a la comissió d'un delicte o alterar la seguretat ciutadana, quan tinguen indicis de la seua eventual presència en estos llocs, i procediran, si és el cas, a intervenir-los. Amb este fi, els ciutadans tenen el deure de col·laborar i no obstaculitzar la labor dels agents de l'autoritat en l'exercici de les seues funcions.

2. Els agents de l'autoritat podran ocupar temporalment qualssevol objectes, instruments o mitjans d'agressió, inclús les armes que es porten amb llicència, permís o autorització si s'estima necessari, a fi de previndre la comissió de qualsevol delicte, o quan hi haja perill per a la seguretat de les persones o dels béns.

Article 19. Disposicions comunes a les diligències d'identificació, registre i comprovació.

1. Les diligències d'identificació, registre i comprovació practicades pels agents de les forces i cossos de seguretat en ocasió d'actuacions realitzades d'acord amb el que disposa esta secció no estaran subjectes a les mateixes formalitats que la detenció.

2. La confiscació durant les diligències d'identificació, registre i comprovació d'armes, drogues tòxiques, estupefaents, substàncies psicotròpiques o altres efectes procedents d'un delicte o infracció administrativa es farà constar en l'acta corresponent, que haurà de ser firmada per l'interessat; si este es nega a firmar-la, es deixarà constància expressa de la seua negativa. L'acta que s'estenga gaudirà de presumpció de veracitat dels fets que s'hi consignen, excepte prova en contra.

Article 20. Registres corporals externs.

1. Podrà practicar-se el registre corporal extern i superficial de la persona quan hi haja indicis racionals per a suposar que pot conduir a trobar instruments, efectes o altres objectes rellevants per a l'exercici de les funcions d'indagació i prevenció que encomanen les lleis a les forces i cossos de seguretat.

2. Llevat que hi haja una situació d'urgència per risc greu i imminent per als agents:

a) El registre serà fet per un agent del mateix sexe que la persona sobre la qual es practique esta diligència.

b) I si exigix deixar a la vista parts del cos normalment cobertes per roba, s'efectuarà en un lloc reservat i fora de la vista de tercers. Es deixarà constància escrita d'esta diligència, de les seues causes i de la identitat de l'agent que la va adoptar.

3. Els registres corporals externs respectaran els principis de l'apartat 1 de l'article 16, així com el d'ingerència mínima, i es duran a terme de la forma que cause el menor perjudici a la intimitat i dignitat de la persona afectada, que serà informada de manera immediata i comprensible de les raons per les quals es realitzen.

4. Els registres a què es referix este article es podran dur a terme contra la voluntat de l'afectat, adoptant les mesures de compulsió indispensables, d'acord amb els principis d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat.

Article 21. *Mesures de seguretat extraordinàries.*

Les autoritats competents podran acordar, com a mesures de seguretat extraordinàries, el tancament o desallotjament de locals o establiments, la prohibició del pas, l'evacuació d'immobles o espais públics degudament tancats, o el depòsit d'explosius o altres substàncies susceptibles de ser emprades com a tals, en situacions d'emergència que les facen imprescindibles i durant el temps estrictament necessari per a garantir la seguretat ciutadana. Estes mesures les podran adoptar els agents de l'autoritat si la urgència de la situació ho fa imprescindible, inclús per mitjà d'ordes verbals.

Als efectes d'este article, s'entén per emergència aquella situació de risc sobrevinguda per un esdeveniment que posa en perill imminent persones o béns i exigix una actuació ràpida per part de l'autoritat o dels seus agents per a evitar-la o mitigar-ne els efectes.

Article 22. *Ús de videocàmeres.*

L'autoritat governativa i, si és el cas, les forces i cossos de seguretat podran gravar persones, llocs o objectes per mitjà de càmeres de videovigilància fixes o mòbils legalment autoritzades d'acord amb la legislació vigent en la matèria.

Secció 2a. Manteniment i restabliment de la seguretat ciutadana en reunions i manifestacions

Article 23. *Reunions i manifestacions.*

1. Les autoritats a què es referix esta llei adoptaran les mesures necessàries per a protegir la celebració de reunions i manifestacions, impedit que es pertorbe la seguretat ciutadana.

Així mateix podran acordar la dissolució de reunions en llocs de trànsit públic i manifestacions en els supòsits previstos en l'article 5 de la Llei Orgànica 9/1983, de 15 de juliol, reguladora del dret de reunió.

També podran dissoldre les concentracions de vehicles en les vies públiques i retirar aquells o qualssevol altra classe d'obstacles quan impedisquen, posen en perill o dificulten la circulació per estes vies.

2. Les mesures d'intervenció per al manteniment o el restabliment de la seguretat ciutadana en reunions i manifestacions seran graduals i proporcionades a les circumstàncies. La dissolució de reunions i manifestacions constituirà l'últim recurs.

3. Abans d'adoptar les mesures a què es referix l'apartat anterior, les unitats actuants de les forces i cossos de seguretat hauran d'avisar de tals mesures les persones afectades, i ho podran fer de manera verbal si la urgència de la situació ho fa imprescindible.

En el cas que es produísca una alteració de la seguretat ciutadana amb armes, artefactes explosius o objectes contundents o perillosos de qualsevol altra manera, les forces i cossos de seguretat podran dissoldre la reunió o manifestació o retirar els vehicles i obstacles sense necessitat de previ avís.

Article 24. *Col·laboració entre les forces i cossos de seguretat.*

En els casos a què es referix l'article anterior, les forces i cossos de seguretat col·laboraran mútuament en els termes que preveu la seua llei orgànica reguladora.

CAPÍTOL IV

Potestats especials de policia administrativa de seguretat

Article 25. *Obligacions de registre documental.*

1. Les persones físiques o jurídiques que exercisquen activitats rellevants per a la seguretat ciutadana, com les d'allotjament, transport de persones, accés comercial a servicis telefònics o telemàtics d'ús públic per mitjà d'establiments oberts al públic, comerç o reparació d'objectes usats, lloguer o desballestament de vehicles de motor, compravenda de joies i metalls, ja siguen preciosos o no, objectes o obres d'art, manyeria de seguretat, centres gestors de residus metàl·lics, establiments de comerç a l'engròs de ferralla o productes de rebuig, o de venda de productes químics perillosos a particulars, quedaran subjectes a les obligacions de registre documental i informació en els termes que establisquen les disposicions aplicables.

2. Els titulars d'embarcacions d'alta velocitat, així com els d'aeronaus lleugeres, estaran obligats a realitzar les actuacions de registre documental i informació previstes en la normativa vigent.

Article 26. *Establiments i instal·lacions obligats a adoptar mesures de seguretat.*

Reglamentàriament, en desplegament del que disposen esta llei, la legislació de seguretat privada, la d'infraestructures crítiques o una altra normativa sectorial, podrà establir-se la necessitat d'adoptar mesures de seguretat en establiments i instal·lacions industrials, comercials i de servicis, així com en les infraestructures crítiques, amb la finalitat de previndre la comissió d'actes delictius o infraccions administratives, o quan generen riscos directes per a tercers o siguen especialment vulnerables.

Article 27. *Espectacles i activitats recreatives.*

1. L'Estat podrà dictar normes de seguretat pública per als edificis i instal·lacions en què se celebren espectacles i activitats recreatives.

2. Les autoritats a què es referix esta llei adoptaran les mesures necessàries per a preservar la pacífica celebració d'espectacles públics. En particular, podran prohibir i, en cas d'estar celebrant-se, suspendre els espectacles i activitats recreatives quan hi haja un perill cert per a persones i béns, o succeïsquen o es prevegen greus alteracions de la seguretat ciutadana.

3. La normativa específica determinarà els supòsits en què els delegats de l'autoritat hagen d'estar presents en la celebració dels espectacles i activitats recreatives, els quals podran, previ avís als organitzadors, suspendre'ls per raons de màxima urgència en els supòsits previstos en l'apartat anterior.

4. Els espectacles esportius quedaran, en tot cas, subjectes a les mesures de prevenció de la violència que disposa la legislació específica contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància en l'esport.

Article 28. *Control administratiu sobre armes, explosius, cartutxeria i articles pirotècnics.*

1. Correspon al Govern:

a) La regulació dels requisits i condicions de fabricació, reparació, circulació, emmagatzematge, comerç, adquisició, alienació, tinença i utilització d'armes, les seues imitacions, rèpliques i peces fonamentals.

b) La regulació dels requisits i condicions mencionats anteriorment en relació amb els explosius, cartutxeria i articles pirotècnics.

c) L'adopció de les mesures de control necessàries per al compliment dels requisits i condicions a què es referixen els paràgrafs a) i b).

2. La intervenció d'armes, explosius, cartutxeria i articles pirotècnics correspon al Ministeri de l'Interior, que l'exercix a través de la Direcció General de la Guàrdia Civil, els servicis de la qual estan habilitats per a dur a terme en qualsevol moment les inspeccions i comprovacions que siguen necessàries en els espais que estiguen destinats a la seua fabricació, depòsit, comercialització o utilització.

Article 29. *Mesures de control.*

1. El Govern regularà les mesures de control necessàries sobre les matèries relacionades en l'article anterior:

a) Per mitjà de la subjecció de l'obertura i funcionament de les fàbriques, tallers, depòsits, establiments de comercialització i llocs d'utilització i les activitats relacionades amb estes a requisits de catalogació o classificació, autorització, informació, inspecció, vigilància i control, requisits especials d'habilitació per al personal encarregat de la seua manipulació, així com la determinació del règim de responsabilitat dels que tinguen el deure de previndre la comissió de determinades infraccions.

b) Establint l'obligatòria titularitat de llicències, permisos o autoritzacions per a l'adquisició, tinença i utilització d'armes de foc, l'expedició dels quals tindrà caràcter restrictiu quan es tracte d'armes de defensa personal, en relació amb les quals la concessió de les llicències, permisos o autoritzacions es limitarà a supòsits d'estricta necessitat. Per a la concessió de llicències, permisos i autoritzacions es tindran en compte la conducta i els antecedents de l'interessat. En tot cas, el sol·licitant prestarà el seu consentiment exprés a favor de l'òrgan de l'Administració General de l'Estat que tramita la sol·licitud perquè es demanen els seus antecedents penals.

c) A través de la prohibició de la fabricació, tinença i comercialització d'armes, cartutxeria, articles pirotècnics i explosius especialment perillosos, així com el depòsit d'estos.

2. La fabricació, el comerç i la distribució d'armes, articles pirotècnics, cartutxeria i explosius constituïx un sector amb regulació específica en matèria de dret d'establiment, en els termes previstos per la legislació sobre inversions estrangeres a Espanya, i correspon als ministeris de Defensa, de l'Interior i d'Indústria, Energia i Turisme l'exercici de les competències de supervisió i control.

CAPÍTOL V

Règim sancionador

Secció 1a. Subjectes responsables, òrgans competents i regles generals sobre les infraccions i l'aplicació de les sancions

Article 30. *Subjectes responsables.*

1. La responsabilitat per les infraccions comeses recaurà directament en l'autor del fet en què consistisca la infracció.

2. Estaran exempts de responsabilitat per les infraccions comeses els menors de catorze anys.

En el cas que la infracció siga comesa per un menor de catorze anys, l'autoritat competent ho comunicarà al Ministeri Fiscal perquè inicie, si és el cas, les actuacions oportunes.

3. Als efectes d'esta llei es consideraran organitzadors o promotors de les reunions en llocs de trànsit públic o manifestacions les persones físiques o jurídiques que hagen subscrit la preceptiva comunicació. Així mateix, inclús no havent subscrit o presentat la comunicació, també es consideraran organitzadors o promotors els que de fet les presidisquen, dirigisquen o realitzen actes semblants, o els que per publicacions o declaracions de convocatòria, per les manifestacions orals o escrites que s'hi difonguen,

pels lemes, banderes o altres signes que ostenten o per qualssevol altres fets es puga determinar raonablement que en són directors.

Article 31. *Normes concursals.*

1. Els fets susceptibles de ser qualificats d'acord amb dos o més preceptes d'esta o una altra llei se sancionaran observant les regles següents:

- a) El precepte especial s'aplicarà amb preferència al general.
- b) El precepte més ampli o complex absorbirà el que sancione les infraccions consumides en aquell.
- c) En defecte dels criteris anteriors, el precepte més greu exclourà els que sancionen el fet amb una sanció menor.

2. En el cas que un sol fet constituïska dos o més infraccions, o quan una d'estes siga mitjà necessari per a cometre l'altra, la conducta serà sancionada per aquella infracció que aplique una major sanció.

3. Quan una acció o omissió s'haja de prendre en consideració com a criteri de graduació de la sanció o com a circumstància que determine la qualificació de la infracció no podrà ser sancionada com a infracció independent.

Article 32. *Òrgans competents.*

1. Són òrgans competents en l'àmbit de l'Administració General de l'Estat:

- a) El ministre de l'Interior, per a la sanció de les infraccions molt greus en grau màxim.
- b) El secretari d'estat de Seguretat, per a la sanció d'infraccions molt greus en grau mitjà i en grau mínim.
- c) Els delegats del Govern en les comunitats autònomes i en les ciutats de Ceuta i Melilla, per a la sanció de les infraccions greus i lleus.

2. Seran competents per a imposar les sancions tipificades en esta llei les autoritats corresponents de la comunitat autònoma en l'àmbit de les seues competències en matèria de seguretat ciutadana.

3. Els alcaldes podran imposar les sancions i adoptar les mesures previstes en esta llei quan les infraccions es cometen en espais públics municipals o afecten béns de titularitat local, sempre que tinguen competència sobre la matèria d'acord amb la legislació específica.

En els termes de l'article 41, les ordenances municipals podran introduir especificacions o graduacions en el quadro de les infraccions i sancions tipificades en esta llei.

Article 33. *Graduació de les sancions.*

1. En la imposició de les sancions per la comissió de les infraccions tipificades en esta llei s'observarà el principi de proporcionalitat, d'acord amb el que disposen els apartats següents.

2. Dins dels límits previstos per a les infraccions molt greus i greus, les multes es dividiran en tres trams de la mateixa extensió, corresponents als graus mínim, mitjà i màxim, en els termes de l'apartat 1 de l'article 39.

La comissió d'una infracció determinarà la imposició de la multa corresponent en grau mínim.

La infracció se sancionarà amb multa en grau mitjà quan s'acredite la concurrència, almenys, d'una de les circumstàncies següents:

- a) La reincidència, per la comissió en el terme de dos anys de més d'una infracció de la mateixa naturalesa, quan així haja sigut declarat per resolució ferma en via administrativa.
- b) La realització dels fets intervenint-hi violència, amenaça o intimidació.

c) L'execució dels fets usant qualsevol tipus de peça o objecte que cobrisca el rostre, impedit o dificultant la identificació.

d) Que en la comissió de la infracció s'utilitzen menors d'edat, persones amb discapacitat necessitades d'especial protecció o en situació de vulnerabilitat.

En cada grau, per a la individualització de la multa es tindran en compte els criteris següents:

- a) L'entitat del risc produït per a la seguretat ciutadana o la salut pública.
- b) La quantia del perjudicament causat.
- c) La transcendència del perjudicament per a la prevenció, manteniment o restabliment de la seguretat ciutadana.
- d) L'alteració ocasionada en el funcionament dels servicis públics o en l'abastiment a la població de béns i servicis.
- e) El grau de culpabilitat.
- f) El benefici econòmic obtingut com a conseqüència de la comissió de la infracció.
- g) La capacitat econòmica de l'infractor.

Les infraccions només se sancionaran amb multa en grau màxim quan els fets revisten especial gravetat i així es justifique tenint en compte el nombre i l'entitat de les circumstàncies concurrents i els criteris previstos en este apartat.

3. La multa per la comissió d'infraccions lleus es determinarà directament atenent les circumstàncies i els criteris de l'apartat anterior.

Secció 2a. Infraccions i sancions

Article 34. Classificació de les infraccions.

Les infraccions tipificades en esta llei es classifiquen en molt greus, greus i lleus.

Article 35. Infraccions molt greus.

Són infraccions molt greus:

1. Les reunions o manifestacions no comunicades o prohibides en infraestructures o instal·lacions en què es presten servicis bàsics per a la comunitat o en els seus voltants, així com la intrusió en els seus recintes, incloent-hi el sobrevol, quan, en qualsevol d'estos supòsits, s'haja generat un risc per a la vida o la integritat física de les persones.

En el cas de les reunions i manifestacions en seran responsables els organitzadors o promotors.

2. La fabricació, reparació, emmagatzematge, circulació, comerç, transport, distribució, adquisició, certificació, alienació o utilització d'armes reglamentàries, explosius catalogats, cartutxeria o articles pirotècnics, incomplint la normativa aplicable, no tenint la documentació o autorització requerides o excedint els límits autoritzats quan tals conductes no siguen constitutives de delictes, així com l'omissió, la insuficiència o la falta d'eficàcia de les mesures de seguretat o precaucions que siguen obligatòries, sempre que en estes actuacions es causen perjudicaments molt greus.

3. La celebració d'espectacles públics o activitats recreatives infringint la prohibició o suspensió ordenada per l'autoritat corresponent per raons de seguretat pública.

4. La projecció de feixos de llum, per mitjà de qualsevol tipus de dispositiu, sobre els pilots o conductors de mitjans de transport que puguen enlluernar-los o distraure la seua atenció i provocar accidents.

Article 36. Infraccions greus.

Són infraccions greus:

1. La pertorbació de la seguretat ciutadana en actes públics, espectacles esportius o culturals, solemnitats i oficis religiosos o altres reunions a què assistisquen nombroses persones, quan no siguen constitutives d'infracció penal.

2. La pertorbació greu de la seguretat ciutadana que es produïska en ocasió de reunions o manifestacions davant de les seus del Congrés dels Diputats, el Senat i les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, encara que no estiguen reunides, quan no constituïska infracció penal.

3. Causar desordes en les vies, espais o establiments públics, o obstaculitzar la via pública amb mobiliari urbà, vehicles, contenidors, pneumàtics o altres objectes, quan en els dos casos s'ocasiona una alteració greu de la seguretat ciutadana.

4. Els actes d'obstrucció que pretenguen impedir a qualsevol autoritat, empleat públic o corporació oficial l'exercici legítim de les seues funcions, el compliment o l'execució d'acords o resolucions administratives o judicials, sempre que es produïsqen al marge dels procediments legalment establits i no siguen constitutius de delictes.

5. Les accions i omissions que impedisquen o obstaculitzen el funcionament dels servicis d'emergència, de manera que provoquen o incrementen un risc per a la vida o integritat de les persones o de danys en els béns, o agreugen les conseqüències del succés que motive l'actuació d'aquells.

6. La desobediència o la resistència a l'autoritat o als seus agents en l'exercici de les seues funcions, quan no siguen constitutives de delictes, així com la negativa a identificar-se a requeriment de l'autoritat o dels seus agents o l'al·legació de dades falses o inexactes en els processos d'identificació.

7. La negativa a la dissolució de reunions i manifestacions en llocs de trànsit públic ordenada per l'autoritat competent quan hi concórreguen els supòsits de l'article 5 de la Llei Orgànica 9/1983, de 15 de juliol.

8. La pertorbació del desenrotllament d'una reunió o manifestació lícita, quan no constituïska infracció penal.

9. La intrusió en infraestructures o instal·lacions en què es presten servicis bàsics per a la comunitat, incloent-hi el sobrevol, quan s'haja produït una interferència greu en el seu funcionament.

10. Portar, exhibir o usar armes prohibides, així com portar, exhibir o usar armes de manera negligent, temerària o intimidatòria, o fora dels llocs habilitats per al seu ús, encara que en este últim cas se'n tinga llicència, sempre que estes conductes no constituïsqen infracció penal.

11. La sol·licitud o l'acceptació pel demandant de servicis sexuals retribuïts en zones de trànsit públic en les proximitats de llocs destinats a l'ús per menors, com centres educatius, parcs infantils o espais d'oci accessibles a menors d'edat, o quan estes conductes, pel lloc en què es realitzen, puguen generar un risc per a la seguretat viària.

Els agents de l'autoritat requeriran a les persones que oferisquen estos servicis que s'abstinguen de fer-ho en els llocs esmentats, informant-los que la inobservança del requeriment podria constituir una infracció del paràgraf 6 d'este article.

12. La fabricació, reparació, emmagatzematge, circulació, comerç, transport, distribució, adquisició, certificació, alienació o utilització d'armes reglamentàries, explosius catalogats, cartutxeria o articles pirotècnics, incomplint la normativa aplicable, no tenint la documentació o autorització requerides o excedint els límits autoritzats quan tals conductes no siguen constitutives de delictes, així com l'omissió, la insuficiència o la falta d'eficàcia de les mesures de seguretat o precaucions que siguen obligatòries.

13. La negativa d'accés o l'obstrucció deliberada de les inspeccions o controls reglamentaris, establits d'acord amb el que disposa esta llei, en fàbriques, locals, establiments, embarcacions i aeronaus.

14. L'ús públic i indegut d'uniformes, insígnies o condecoracions oficials, o de rèpliques d'estos, així com altres elements de l'equipament dels cossos policials o dels servicis d'emergència que puguen generar engany sobre la condició de qui els use, quan no siga constitutiu d'infracció penal.

15. La falta de col·laboració amb les forces i cossos de seguretat en l'esbrinament de delictes o en la prevenció d'accions que puguen posar en risc la seguretat ciutadana en els supòsits previstos en l'article 7.

16. El consum o la tinença il·lícits de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, encara que no estiguen destinades al tràfic, en llocs, vies, establiments públics o transports col·lectius, així com l'abandonament dels instruments o altres efectes emprats per a això en els esmentats llocs.

17. El trasllat de persones, amb qualsevol tipus de vehicle, amb l'objecte de facilitar a estes l'accés a drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques, sempre que no constituïska delictes.

18. L'execució d'actes de plantació i cultiu il·lícits de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques en llocs visibles al públic, quan no siguen constitutius d'infracció penal.

19. La tolerància del consum il·legal o el tràfic de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques en locals o establiments públics o la falta de diligència amb vista a impedir-los per part dels seus propietaris, administradors o encarregats.

20. La carència dels registres que preveu esta llei per a les activitats amb transcendència per a la seguretat ciutadana o l'omissió de comunicacions obligatòries.

21. L'al·legació de dades o circumstàncies falses per a l'obtenció de les documentacions previstes en esta llei, sempre que no constituïska infracció penal.

22. L'incompliment de les restriccions a la navegació reglamentàriament imposades a les embarcacions d'alta velocitat i aeronaus lleugeres.

23. L'ús no autoritzat d'imatges o dades personals o professionals d'autoritats o membres de les forces i cossos de seguretat que pugua posar en perill la seguretat personal o familiar dels agents, de les instal·lacions protegides o en risc l'èxit d'una operació, amb respecte al dret fonamental a la informació.

Article 37. *Infraccions lleus.*

Són infraccions lleus:

1. La celebració de reunions en llocs de trànsit públic o de manifestacions, incomplint el que preceptuen els articles 4.2, 8, 9, 10 i 11 de la Llei Orgànica 9/1983, de 15 de juliol, la responsabilitat de la qual correspondrà als organitzadors o promotors.

2. L'exhibició d'objectes perillosos per a la vida i integritat física de les persones amb ànim intimidatori, sempre que no constituïska delictes o infracció greu.

3. L'incompliment de les restriccions de circulació de vianants o itinerari en ocasió d'un acte públic, reunió o manifestació, quan provoquen alteracions menors en el seu normal desenvolupament.

4. Les faltes de respecte i consideració el destinatari de les quals siga un membre de les forces i cossos de seguretat en l'exercici de les seues funcions de protecció de la seguretat, quan estes conductes no siguen constitutives d'infracció penal.

5. La realització o incitació a la realització d'actes que atempten contra la llibertat i indemnitat sexual, o executar actes d'exhibició obscena, quan no constituïska infracció penal.

6. La projecció de feixos de llum, per mitjà de qualsevol tipus de dispositiu, sobre membres de les forces i cossos de seguretat per a impedir o dificultar l'exercici de les seues funcions.

7. L'ocupació de qualsevol immoble, vivenda o edifici aliens, o la permanència en estos, en els dos casos contra la voluntat del seu propietari, arrendatari o titular d'un altre dret sobre estos, quan no siguen constitutives d'infracció penal.

Així mateix l'ocupació de la via pública amb infracció del que dispose la llei o contra la decisió adoptada en aplicació d'aquella per l'autoritat competent. S'entendrà inclosa en este supòsit l'ocupació de la via pública per a la venda ambulants no autoritzada.

8. L'omissió o la insuficiència de mesures per a garantir la conservació de la documentació d'armes i explosius, així com la falta de denúncia de la pèrdua o sostracció de la documentació.

9. Les irregularitats en l'ompliment dels registres que preveu esta llei amb transcendència per a la seguretat ciutadana, incloent-hi l'al·legació de dades o

circumstàncies falses o l'omissió de comunicacions obligatòries dins dels terminis establits, sempre que no constituïska infracció penal.

10. L'incompliment de l'obligació d'obtindre la documentació personal legalment exigida, així com l'omissió negligent de la denúncia de la sostracció o pèrdua de la documentació.

11. La negligència en la custòdia i conservació de la documentació personal legalment exigida, considerant-se com a tals les terceres i posteriors pèrdues o extraviaments en el termini d'un any.

12. La negativa a entregar la documentació personal legalment exigida quan se n'haja acordat la retirada o retenció.

13. Els danys o el deslluïment de béns mobles o immobles d'ús o servici públic, així com de béns mobles o immobles privats en la via pública, quan no constituïsqen infracció penal.

14. L'escalament d'edificis o monuments sense autorització quan hi haja un risc cert d'ocasionar danys a les persones o als béns.

15. La remoció de tanques, encintats o altres elements fixos o mòbils col·locats per les forces i cossos de seguretat per a delimitar perímetres de seguretat, inclús amb caràcter preventiu, quan no constituïska infracció greu.

16. Deixar solts o en condicions de causar danys animals feroços o danyosos, així com abandonar animals domèstics en condicions en què pugua perillar la seua vida.

17. El consum de begudes alcohòliques en llocs, vies, establiments o transports públics quan pertorbe greument la tranquil·litat ciutadana.

Article 38. *Prescripció de les infraccions.*

1. Les infraccions administratives tipificades en esta llei prescriuran al cap de sis mesos, a l'any o als dos anys d'haver-se comés, segons siguen lleus, greus o molt greus, respectivament.

2. Els terminis indicats en esta llei es computaran des del dia que s'haja comés la infracció. No obstant això, en els casos d'infraccions continuades i d'infraccions d'efectes permanents, els terminis es computaran, respectivament, des del dia que es va fer l'última infracció i des que es va eliminar la situació il·lícita.

3. La prescripció s'interromprà per qualsevol actuació administrativa de què tinga coneixement formal l'interessat dirigida a la sanció de la infracció, i es reprendrà el còmput del termini de prescripció si el procediment està paralitzat més d'un mes per causa no imputable al presumpte responsable.

4. S'interromprà igualment la prescripció com a conseqüència de l'obertura d'un procediment judicial penal, fins que l'autoritat judicial comuniqui a l'òrgan administratiu la finalització en els termes de l'apartat 2 de l'article 45.

Article 39. *Sancions.*

1. Les infraccions molt greus se sancionaran amb una multa de 30.001 a 600.000 euros; les greus, amb multa de 601 a 30.000 euros, i les lleus, amb multa de 100 a 600 euros.

D'acord amb el que disposa l'article 33.2, els trams corresponents als graus màxim, mitjà i mínim de les multes previstes per la comissió d'infraccions greus i molt greus seran els següents:

a) Per a les infraccions molt greus, el grau mínim comprendrà la multa de 30.001 a 220.000 euros; el grau mitjà, de 220.001 a 410.000 euros, i el grau màxim, de 410.001 a 600.000 euros.

b) Per a les infraccions greus, el grau mínim comprendrà la multa de 601 a 10.400; el grau mitjà, de 10.401 a 20.200 euros, i el grau màxim, de 20.201 a 30.000 euros.

2. La multa podrà comportar alguna o algunes de les sancions accessòries següents, atenen la naturalesa dels fets constitutius de la infracció:

- a) La retirada de les armes i de les llicències o permisos corresponents.
- b) El decomís dels béns, mitjans o instruments amb què s'haja preparat o executat la infracció i, si és el cas, dels efectes procedents d'esta, llevat que uns o altres pertanguen a un tercer de bona fe no responsable de la infracció que els haja adquirit legalment. Quan els instruments o efectes siguen de comerç lícit i el seu valor no tinga relació amb la naturalesa o gravetat de la infracció, l'òrgan competent per a imposar la sanció procedent podrà no acordar el decomís o acordar-lo parcialment.
- c) La suspensió temporal de les llicències, autoritzacions o permisos des de sis mesos i un dia a dos anys per infraccions molt greus i fins a sis mesos per a les infraccions greus, en l'àmbit de les matèries regulades en el capítol IV d'esta llei. En cas de reincidència, la sanció podrà ser de dos anys i un dia fins a sis anys per infraccions molt greus i fins a dos anys per infraccions greus.
- d) La clausura de les fàbriques, locals o establiments, des de sis mesos i un dia a dos anys per infraccions molt greus i fins a sis mesos per infraccions greus, en l'àmbit de les matèries regulades en el capítol IV d'esta llei. En cas de reincidència, la sanció podrà ser de dos anys i un dia fins a sis anys per infraccions molt greus i fins a dos anys per infraccions greus.

Article 40. *Prescripció de les sancions.*

1. Les sancions imposades per infraccions molt greus prescriuran al cap de tres anys, les imposades per infraccions greus, als dos anys, i les imposades per infraccions lleus a l'any, computats des de l'endemà del dia que adquirisca fermesa en via administrativa la resolució per la qual s'imposa la sanció.

2. Interromprà la prescripció la iniciació, amb coneixement de l'interessat, del procediment d'execució, i tornarà a transcórrer el termini si aquell es paralitza durant més d'un mes per causa no imputable a l'infractor.

Article 41. *Habilitació reglamentària.*

Les disposicions reglamentàries de desplegament podran introduir especificacions o graduacions en el quadro de les infraccions i sancions tipificades en esta llei que, sense constituir noves infraccions o sancions, ni alterar la seua naturalesa i límits, contribuïsquen a la més correcta identificació de les conductes o a la més precisa determinació de les sancions corresponents.

Article 42. *Reparació del dany i indemnització.*

1. Si les conductes sancionades han ocasionat danys o perjudis a l'administració pública, la resolució del procediment contindrà un pronunciament exprés sobre els punts següents:

- a) L'exigència a l'infractor de la reposició al seu estat originari de la situació alterada per la infracció.
- b) Quan això no siga possible, la indemnització pels danys i perjudis causats, si estos han quedat determinats durant el procediment. Si l'import dels danys i perjudis no ha quedat establert, es determinarà en un procediment complementari, susceptible de terminació convencional, la resolució del qual posarà fi a la via administrativa.

2. La responsabilitat civil derivada d'una infracció serà sempre solidària entre tots els causants del dany.

3. Quan siga declarat autor dels actes comesos un menor de díhuit anys no emancipat o una persona amb la capacitat modificada judicialment, respondran

solidàriament amb ell dels danys i perjudis ocasionats els pares, tutors, curadors, acollidors o guardadors legals o de fet, segons siga procedent.

Article 43. *Registre Central d'Infraccions contra la Seguretat Ciutadana.*

1. A l'efecte exclusivament d'apreciar la reincidència en la comissió d'infraccions tipificades en esta llei, es crea en el Ministeri de l'Interior un Registre Central d'Infraccions contra la Seguretat Ciutadana.

Les comunitats autònomes que hagen assumit competències per a la protecció de persones i béns i per al manteniment de la seguretat ciutadana i compten amb un cos de policia propi podran crear els seus propis registres d'infraccions contra la seguretat ciutadana.

2. Reglamentàriament es regularà l'organització i el funcionament del Registre Central d'Infraccions contra la Seguretat Ciutadana, en el qual únicament es practicaran els assentaments següents:

- a) Dades personals de l'infractor.
- b) Infracció comesa.
- c) Sanció o sancions fermes en via administrativa imposades, amb indicació del seu abast temporal, quan siga procedent.
- d) Lloc i data de la comissió de la infracció.
- e) Òrgan que ha imposat la sanció.

3. Les persones a qui s'haja imposat una sanció que haja adquirit fermesa en via administrativa seran informades que es procedirà a practicar els corresponents assentaments en el Registre Central d'Infraccions contra la Seguretat Ciutadana. Podran sol·licitar l'accés, la cancel·lació o la rectificació de les seues dades de conformitat amb el que estableix la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, i la normativa que la desplega. Els assentaments es cancel·laran d'ofici transcorreguts tres anys quan es tracte d'infraccions molt greus, dos anys en el cas d'infraccions greus i un en el d'infraccions lleus, a comptar des que la sanció siga ferma.

4. Les autoritats i els òrgans de les diferents administracions públiques amb competència sancionadora en matèria de seguretat ciutadana, d'acord amb esta llei, comunicaran al Registre Central d'Infraccions contra la Seguretat Ciutadana les resolucions sancionadores dictades, una vegada siguen fermes en via administrativa. Així mateix, a estos efectes, estes administracions públiques tindran accés a les dades que hi haja en eixe Registre Central.

Secció 3a. Procediment sancionador

Article 44. *Règim jurídic.*

L'exercici de la potestat sancionadora en matèria de protecció de la seguretat ciutadana es regirà pel títol IX de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, i les disposicions que la despleguen, sense perjudi de les especialitats que es regulen en este capítol.

Article 45. *Caràcter subsidiari del procediment administratiu sancionador respecte del penal.*

1. No podran sancionar-se els fets que hagen sigut sancionats penalment o administrativament quan s'aprecie identitat de subjecte, de fet i de fonament.

2. En els supòsits en què les conductes puguen ser constitutives de delictes, l'òrgan administratiu passarà el tant de culpa a l'autoritat judicial o al Ministeri Fiscal i s'abstindrà de seguir el procediment sancionador mentres l'autoritat judicial no dicte sentència ferma o resolució que d'una altra manera pose fi al procediment penal, o el Ministeri Fiscal no acorde la improcedència d'iniciar o prosseguir les actuacions en via penal, i quedarà fins llavors interromput el termini de prescripció.

L'autoritat judicial i el Ministeri Fiscal comunicaran a l'òrgan administratiu la resolució o acord que hagen adoptat.

3. En el cas de no haver-se estimat l'existència d'il·lícit penal, o en el cas d'haver-se dictat una resolució d'un altre tipus que pose fi al procediment penal, es podrà iniciar o prosseguir el procediment sancionador. En tot cas, l'òrgan administratiu quedarà vinculat pels fets declarats provats en via judicial.

4. Les mesures cautelars adoptades abans de la intervenció judicial es podran mantindre mentres l'autoritat judicial no resolga una altra cosa.

Article 46. *Accés a les dades d'altres administracions públiques.*

1. Les autoritats i els òrgans de les diferents administracions públiques competents per a imposar sancions d'acord amb esta llei podran accedir a les dades relatives als subjectes infractors que estiguen directament relacionades amb la investigació dels fets constitutius d'infracció, sense necessitat de consentiment previ del titular de les dades, amb les garanties de seguretat, integritat i disponibilitat, de conformitat amb el que establix la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre.

2. Només a l'efecte de dur a terme les actuacions que els òrgans de l'Administració General de l'Estat competents en els procediments regulats en esta llei i les normes que la despleguen tenen encomanades, l'Agència Estatal d'Administració Tributària i la Tresoreria General de la Seguretat Social, en els termes establits en la normativa tributària o de la seguretat social, així com l'Institut Nacional d'Estadística quant al Padró Municipal d'Habitants, facilitaran a aquells l'accés als fitxers en què figuren les dades que hagen de constar en els procediments, sense que calga el consentiment dels interessats.

Article 47. *Mesures provisionals anteriors al procediment.*

1. Els agents de l'autoritat intervindran i confiscaran cautelament els instruments utilitzats per a la comissió de la infracció, així com els diners, els fruits o els productes directament obtinguts, que es mantindran en els depòsits establits a este efecte o sota la custòdia de les forces i cossos de seguretat mentres es tramita el procediment sancionador o fins que, si és el cas, se'n resolga la devolució o se'n decrete el decomís.

Sense perjudi del que preveu l'apartat 3 de l'article 49, si la confiscació és de béns fungibles i el cost del depòsit supera el valor venal, estos es destruiran o se'ls donarà la destinació adequada, d'acord amb el procediment que s'establisca reglamentàriament.

2. Excepcionalment, en els supòsits de greu risc o perill imminent per a persones o béns, les mesures provisionals previstes en l'apartat 1 de l'article 49, excepte la del paràgraf f), podran ser adoptades directament pels agents de l'autoritat amb caràcter previ a la iniciació del procediment, i hauran de ser ratificades, modificades o revocades en l'acord d'incoació en el termini màxim de quinze dies. En tot cas, estes mesures quedaran sense efecte si, transcorregut este termini, no s'incoa el procediment o l'acord d'incoació no conté un pronunciament exprés sobre estes.

Article 48. *Actuacions prèvies.*

1. Amb anterioritat a la incoació del procediment es podran dur a terme actuacions prèvies a fi de determinar si concorren circumstàncies que les justifiquen. En especial, estes actuacions s'orientaran a determinar, amb la màxima precisió possible, els fets susceptibles de motivar la incoació del procediment, la identificació de la persona o persones que puguen ser-ne responsables i les circumstàncies rellevants que concórreguen en els uns i els altres.

Les actuacions prèvies s'incorporaran al procediment sancionador.

2. Les actuacions prèvies es podran dur a terme sense intervenció del presumpte responsable, si és indispensable per a garantir el bon fi de la investigació, deixant constància escrita en les diligències instruïdes a l'efecte de les raons que justifiquen la no-intervenció.

3. La pràctica d'actuacions prèvies no interromprà la prescripció de les infraccions.

Article 49. *Mesures de caràcter provisional.*

1. Incoat l'expedient, l'òrgan competent per a resoldre podrà adoptar en qualsevol moment, mitjançant un acord motivat, les mesures de caràcter provisional que siguen necessàries per a assegurar l'eficàcia de la resolució que hi puga recaure, el bon fi del procediment, evitar el manteniment dels efectes de la infracció o preservar la seguretat ciutadana, sense que en cap cas puguen tindre caràcter sancionador. Estes mesures seran proporcionades a la naturalesa i gravetat de la infracció i podran consistir especialment en:

a) El depòsit en lloc segur dels instruments o efectes utilitzats per a la comissió de les infraccions i, en particular, de les armes, explosius, aerosols, objectes o matèries potencialment perillosos per a la tranquil·litat ciutadana, drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques.

b) L'adopció de mesures de seguretat de les persones, béns, establiments o instal·lacions que es troben en situació de perill, a càrrec dels seus titulars.

c) La suspensió o clausura preventiva de fàbriques, locals o establiments susceptibles d'afectar la seguretat ciutadana.

d) La suspensió parcial o total de les activitats en els establiments que siguen notòriament vulnerables i no tinguen en funcionament les mesures de seguretat necessàries.

e) L'adopció de mesures de seguretat de les persones i els béns en infraestructures i instal·lacions en què es presten servicis bàsics per a la comunitat.

f) La suspensió de l'activitat objecte d'autoritzacions, permisos, llicències i altres documents expedits per les autoritats administratives, en el marc de la normativa que hi siga aplicable.

g) La suspensió en la venda, revenda o venda ambulant de les entrades de l'espectacle o activitat recreativa la celebració o el desenrotllament dels quals puga implicar un risc per a la seguretat ciutadana.

2. Els gastos ocasionats per l'adopció de les mesures provisionals aniran a càrrec del causant dels fets objecte de l'expedient sancionador.

3. La duració de les mesures de caràcter provisional no podrà excedir la mitat del termini previst en esta llei per a la sanció que puga correspondre a la infracció comesa, excepte acord degudament motivat adoptat per l'òrgan competent.

4. L'acord d'adopció de mesures provisionals es notificarà als interessats en el domicili de què tinga constància per qualsevol mitjà l'administració o, si és el cas, per mitjans electrònics, amb indicació dels recursos que siguen procedents contra este acord, òrgan davant del qual s'han de presentar i terminis per a interposar-los. L'autoritat competent per a adoptar-lo podrà acordar que siga objecte de coneixement general quan això siga necessari per a garantir la seguretat ciutadana, amb subjecció al que disposa la legislació en matèria de protecció de dades de caràcter personal.

5. Les mesures adoptades seran immediatament executives, sense perjudi que els interessats puguen sol·licitar-ne la suspensió justificant l'aparença de bon dret i l'existència de danys de difícil o impossible reparació, prestant, si és el cas, caució suficient per a assegurar el perjudi que se'n puga derivar per a la seguretat ciutadana.

6. Les mesures provisionals acordades podran ser modificades o alçades quan varien les circumstàncies que van motivar-ne l'adopció i, en tot cas, s'extingiran amb la resolució que pose fi al procediment.

Article 50. *Caducitat del procediment.*

1. El procediment caducarà transcorregut un any des de la incoació sense que se n'haja notificat la resolució; no obstant això, s'hauran de tindre en compte en el còmput les possibles paralitzacions per causes imputables a l'interessat o la suspensió que calga acordar per l'existència d'un procediment judicial penal, quan concórrega identitat de subjecte, fet i fonament, fins a la finalització d'este.

2. La resolució que declare la caducitat es notificarà a l'interessat i posarà fi al procediment, sense perjudi que l'administració pugua acordar la incoació d'un nou procediment fins que no haja prescrit la infracció. Els procediments caducats no interrompren el termini de prescripció.

Article 51. Efectes de la resolució.

En l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, la resolució del procediment sancionador serà recurrible de conformitat amb la Llei 30/1992, de 26 de novembre. Contra la resolució que pose fi a la via administrativa es podrà interposar un recurs contenciós administratiu, si és el cas, pel procediment per a la protecció dels drets fonamentals de la persona, en els termes de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

Article 52. Valor probatori de les declaracions dels agents de l'autoritat.

En els procediments sancionadors que s'instruïsquen en les matèries objecte d'esta llei, les denúncies, atestats o actes formulats pels agents de l'autoritat en l'exercici de les seues funcions que hagen presenciat els fets, prèvia ratificació en el cas d'haver sigut negats pels denunciats, constituïran base suficient per a adoptar la resolució que siga procedent, excepte prova en contra i sense perjudi que aquells hagen d'aportar a l'expedient tots els elements probatoris disponibles.

Article 53. Execució de la sanció.

1. Una vegada ferma en via administrativa, s'executarà la sanció d'acord amb el que preveu esta llei.

2. El compliment de la sanció de suspensió de les llicències, autoritzacions o permisos s'iniciarà transcorregut un mes des que la sanció haja adquirit fermesa en via administrativa.

3. Les sancions pecuniàries que no hagen sigut abonades prèviament hauran de fer-se efectives dins dels quinze dies següents a la data de la fermesa de la sanció. Una vegada vençut el termini d'ingrés sense que s'haja satisfet la sanció, l'exacció es durà a terme pel procediment de constrenyiment. A este efecte, serà títol executiu la provisió de constrenyiment notificada al deutor, expedida per l'òrgan competent de l'administració.

4. Quan les sancions hagen sigut imposades per l'Administració General de l'Estat, els òrgans i procediments de la recaptació executiva seran els establits en el Reglament General de Recaptació, aprovat pel Reial Decret 939/2005, de 29 de juliol.

5. En el cas que la resolució acorde la devolució dels instruments confiscats cautelament als quals es referix l'apartat 1 de l'article 47, transcorregut un mes des que siga notificada sense que el titular haja recuperat l'objecte confiscat, es destruirà o se li donarà la destinació adequada en el marc d'esta llei.

Article 54. Procediment abreujat.

1. Una vegada notificat l'acord d'incoació del procediment per a la sanció d'infraccions greus o lleus, l'interessat disposarà d'un termini de quinze dies per a fer el pagament voluntari amb reducció de la sanció de multa, o per a formular les al·legacions i proposar o aportar les proves que crega oportunes.

Si efectua el pagament de la multa en les condicions indicades en el paràgraf anterior, se seguirà el procediment sancionador abreujat, i, en cas de no fer-ho, el procediment sancionador ordinari.

2. El procediment sancionador abreujat no serà aplicable a les infraccions molt greus.

3. Una vegada fet el pagament voluntari de la multa dins del termini de quinze dies comptats des de l'endemà de la notificació, es tindrà per conclòs el procediment sancionador amb les conseqüències següents:

- a) La reducció del 50 per cent de l'import de la sanció de multa.
- b) La renúncia a formular al·legacions. En cas que siguen formulades es consideraran no presentades.
- c) La terminació del procediment, sense necessitat de dictar una resolució expressa, el dia que es faça el pagament. La sanció únicament serà recurrible davant de l'orde jurisdiccional contenciós administratiu.

Disposició addicional primera. *Règim de control de precursors de drogues i explosius.*

El sistema d'atorgament de llicències d'activitat, així com el règim sancionador aplicable en cas d'infracció de les disposicions comunitàries i internacionals per a la vigilància del comerç de precursors de drogues i explosius, es regirà pel que disposen les seues legislacions específiques.

Disposició addicional segona. *Règim de protecció de les infraestructures crítiques.*

La protecció de les infraestructures crítiques es regirà per la seua normativa específica i supletòriament per esta llei.

Disposició addicional tercera. *Compareixença obligatòria en els procediments per a l'obtenció del document nacional d'identitat i el passaport.*

En els procediments administratius d'obtenció del document nacional d'identitat i del passaport serà obligatòria la compareixença de l'interessat davant dels òrgans o unitats administratives competents per a la seua tramitació.

Excepcionalment podrà eximir-se de la compareixença personal el sol·licitant d'un passaport provisional en una missió diplomàtica o oficina consular espanyola per raons justificades de malaltia, risc, llunyania o altres d'anàlogues i degudament acreditades que n'impedisquen o dificulten greument la compareixença.

Disposició addicional quarta. *Comunicacions del Registre Civil.*

En compliment del que disposa l'article 8.3 de la llei, el Registre Civil comunicarà al Ministeri de l'Interior les inscripcions de resolucions de capacitat modificada judicialment, les defuncions o les declaracions d'absència o defunció, d'acord amb el que disposa l'article 80 de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.

Disposició addicional cinquena. *Suspensió de sancions pecuniàries imposades per infraccions en matèria de consum de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques comeses per menors d'edat.*

Les multes que s'imposen als menors d'edat per la comissió d'infraccions en matèria de consum o tinença il·lícits de drogues tòxiques, estupefaents o substàncies psicotròpiques es podran suspendre sempre que, a sol·licitud dels infractors i els seus representants legals, aquells accedisquen a sotmetre's a tractament o rehabilitació, si ho requerixen, o a activitats de reeducació. En el cas que els infractors abandonen el tractament o rehabilitació o les activitats reeducatives, s'executarà la sanció econòmica.

Reglamentàriament es regularan els termes i les condicions de la remissió parcial de sancions prevista en esta disposició addicional.

Disposició addicional sexta. *Infraestructures i instal·lacions en què es presten servicis bàsics per a la comunitat.*

Als efectes del que disposen els articles 35.1 i 36.9, s'entendrà per infraestructures o instal·lacions en què es presten servicis bàsics per a la comunitat:

- a) Centrals nuclears, petroquímiques, refineries i depòsits de combustible.
- b) Ports, aeroports i la resta d'infraestructures de transport.
- c) Servicis de subministrament i distribució d'aigua, gas i electricitat.
- d) Infraestructures de telecomunicacions.

Disposició addicional setèima. *No increment de gasto públic.*

Les mesures previstes en esta llei no generaran increment de dotacions ni de retribucions, ni d'altres gastos de personal al servici del sector públic.

Disposició transitòria única. *Procediments sancionadors iniciats a l'entrada en vigor d'esta llei.*

Els procediments sancionadors iniciats a l'entrada en vigor d'esta llei es regiran per la legislació anterior, llevat que esta llei continga disposicions més favorables per a l'interessat.

Disposició derogatòria única. *Derogació normativa.*

1. Queda derogada la Llei Orgànica 1/1992, de 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana.
2. Així mateix, queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposen al que disposa esta llei.

Disposició final primera. *Règim especial de Ceuta i Melilla.*

1. S'addiciona una disposició addicional deu a la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, amb la redacció següent:

«Disposició addicional deu. *Règim especial de Ceuta i Melilla.*

1. Els estrangers que siguen detectats en la línia fronterera de la demarcació territorial de Ceuta o Melilla mentres intenten superar els elements de contenció fronterers per a creuar irregularment la frontera podran ser rebutjats a fi d'impedir-ne l'entrada il·legal a Espanya.
2. En tot cas, el rebuig es farà respectant la normativa internacional de drets humans i de protecció internacional de la qual Espanya és part.
3. Les sol·licituds de protecció internacional es formalitzaran en els llocs habilitats a este efecte en els passos fronterers i es tramitaran d'acord amb el que estableix la normativa en matèria de protecció internacional.»

2. La disposició final quarta de la Llei Orgànica 4/2000, d'11 de gener, sobre drets i llibertats dels estrangers a Espanya i la seua integració social, queda redactada de la manera següent:

«Disposició final quarta. *Preceptes no orgànics.*

1. Tenen naturalesa orgànica els preceptes continguts en els articles següents d'esta llei: 1, 2, 3, 4.1, 4.3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 15, 16, 17, 18, 18 bis, 19, 20, 21, 22.1, 23, 24, 25, 25 bis, 27, 29, 30, 30 bis, 31, 31 bis, 33, 34, 36, 37, 39, 40, 41, 42, 53, 54, 55, 57, 58, 59, 59 bis, 60, 61, 62, 62 bis, 62 ter, 62 quater, 62 quinques, 62

sexies, 63, 63 bis, 64, 66, 71, les disposicions addicionals tercera a octava i deu i les disposicions finals.

2. Els preceptes no inclosos en l'apartat anterior no tenen naturalesa orgànica.»

Disposició final segona. *Títols competencials.*

Les disposicions d'esta llei es dicten a l'empara de l'article 149.1.29a de la Constitució, que atribuïx a l'Estat la competència exclusiva en matèria de seguretat pública, excepte els articles 28 i 29, que es dicten a l'empara de l'article 149.1.26a de la Constitució, que atribuïx a l'Estat la competència exclusiva en matèria de règim de producció, comerç, tinença i ús d'armes i explosius.

Disposició final tercera. *Preceptes que tenen caràcter de llei orgànica.*

1. Tenen caràcter orgànic els preceptes d'esta llei que s'indiquen a continuació:

El capítol I, excepte l'article 5.

Els articles 9 i 11 del capítol II.

El capítol III.

Del capítol V, l'apartat 3 de l'article 30; l'ordinal 1 de l'article 35; els ordinals 2, 7, 8 i 23 de l'article 36, i els ordinals 1 i 4 de l'article 37.

La disposició derogatòria única.

La disposició final primera.

La disposició final tercera.

2. Els preceptes no inclosos en l'apartat anterior no tenen caràcter orgànic.

Disposició final quarta. *Habilitació per al desplegament reglamentari.*

S'habilita el Govern, en l'àmbit de les seues competències, per a dictar les disposicions necessàries per al desplegament i aplicació del que establix esta llei.

Disposició final cinquena. *Entrada en vigor.*

Esta llei orgànica entrarà en vigor l'1 de juliol de 2015, excepte la disposició final primera, que entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Sevilla, 30 de març de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY